

A HUSZONNÉGY ÉVESEK HANGJA

Írta: Timár Ferenc

Huszonnégy évesek generációjához tartozom, ahhoz a nemzedékhez, amely most kapta meg az iskolától elbocsájtólevelét. Ez nem azt jelenti, hogy most lépünk be az élet kapuján, hiszen a legtöbben közülünk már tizennyolc éves korunk óta nyakig benne vagyunk a kenyérharcban. A magunk erejéből tanultunk. A munkában eltöltött évek már barázdákat róttak homlokunkra, és nem nézünk olyan sugárzó optimizmussal a jövőbe, mint ahogy elvárnák tőlünk azok, akik egy boldog emberöltő gyermekei voltak. Már gyermekkorunkban lerakódott lelkünkbe az a fásultság, az a sok keserűség, amely az előttünk haladóknak csak a férfikorban jutott osztályrészül. A történelmi időket tekintve természetes, hogy ez a generáció kishitű és fatalista. Sokan közülünk teljesen reményvesztve ácsorognak, és hervadnak, mint beteg, fiatal fák. Elhelyezkedni majdnem lehetetlen és boldogok, akik csak annyit keresnek, hogy vegetálhatnak. Ahhoz, hogy valaki jó legyen, segítsen, és utat mutasson, biztonság, szilárd pozíció kell, ami nálunk is hiányzik. Kevés kilátásunk van szebb napokra. Nem csoda, ha sok fiatal letargiába esett, és feladott minden reményt.

A teljes csüggedésre azonban nincs ok. Egy kisebbségi sorsban felnövekedett generáció jön, amelyben sok érték van – állítjuk mi, kik ehhez a generációhoz tartozunk. A kisebbségi sorsot vállaljuk. Azt a nyelvet, amelyen anyánk imádkozni tanított, megőrizzük, és boldogulásunk útjait az új idők új szelleméhez alkalmazkodva keressük. Reméljük, hogy sikerül megteremtünk egy kisebbségi légkört, amelyben testvéri összefogással eredményesen dolgozhatunk. A passzív rezisztenciának mi innók meg a levét. Egy ilyen kísérletezésre nincsenek tartalékaink. Számolni kell az új helyzettel, és számolni kell lehetőségeinkkel. Nincsenek délibábos ábrándjaink. Reméljük, sikerül meggyőzni jó szándékunkról az államalkotó testvérnépet. Bízunk abban, hogy kitartással és komoly munkával egy derűsebb kisebbségi láthatárt teremtünk. Hogy megtaláljuk helyünket és hivatásunkat,

---

amelyet be is tudunk tölteni. Számunkra nem teher a múlt. Tiszta lapra frunk. A megpróbáltatások, a csalódások szerényekké tettek bennünket. A jövővel szemben nincsenek nagy igényeink, nem akarunk fényes életkereteket, nagyvárosi fényt. Csak egy kis darab fehér kenyérért dolgozunk. A szociális bajok is fájnak úgy, mint a kisebbségi gondok. Nagy zűrzavarból kell kibontakoznunk. Ennek a generációnak öngyilkossá kellene lennie, ha nem hinne abban, hogy újjá tudja építeni a világot.